

SLOVENSKÁ POHÁDKA

Jak šlo
vejce
na vandr

Ako išlo
vajce
na vandrovku

Jednou za starých časů se stalo, že šlo vejce na vandr, a jak tak jde, potká ho vůl: „Kam jdeš?“ ptá se ho. „Jdu na vandr,“ odpovědělo vejce. „Tak já půjdu s tebou a budeme dva,“ řekl vůl a šli. A potkali koně. „Kam jdete?“ ptá se kůň. „Jdeme na vandr.“ „I já půjdu a budeme tři.“

Šli dál a potkali kočku. I ta šla s nimi a byli už čtyři. Pokračovali v cestě a potkala je kačena. I ta se přidala a už jich bylo pět. Na další cestě potkali krocana a ten se s údivem ptá: „Kam jdete, že je vás tolik?“ „Jdeme na vandr.“ „I já se k vám přidám a bude nás ještě víc.“ A bylo jich už šest. Pokračovali dál a potkali raka. I rak se přidal a tak jich bylo sedm.

Šli, šli, až přišli do jednoho lesa, tam nebylo ani ptáčka, ani žádná zvířátka, všude pusto prázdno. Vandrovníci měli hlad, ale neměli nic, co by snědli a navíc se blížila noc. A tak vejce řeklo kočce: „Ty máš dobré oči, vylez nahoru na strom a podívej se, jestli někde neuvidíš světlo!“ Kočka se hned na strom vydrápala, a když byla nahoře, viděla daleko chýši a v ní světélko. Rychle slezla dolů a pověděla to ostatním. „No, už je dobře, půjdeme tam, a i kdyby tam byli čerti, musí nám dát najíst,“ řeklo vejce. Šli. Když k chýšce došli, povídá

vejce koni, aby zabušil na dveře.

Kůň zabouchal na dveře a ven vyšla stařena „Co tu chcete, co hledáte?“ ptá se jich. „Rychle běžte pryč, až přijdou moji chlapci, všechny vás pobijí,“ spustila na ně stařena. „Ej, pobijí, nepobijí, ty se o nás nestarej, ale dej nám raději najíst,“ pravilo vejce. „Aj, ať do vás hrom udeří, pro takové pocestné nic nemám,“ odpověděla baba.

Tu se vejce velice rozhněvalo a přikázalo volovi, aby vzal babu na rohy a zanesl ji do lesa. A tak vůl odnesl babu do lesa, hodil ji do jámy a přiběhl nazpět. Když do chýše vešli, slyšeli přicházet člověka. Všichni se lekli, jen vejce ne. Poručilo hned, aby se kůň postavil za dveře, vůl doprostřed místnosti, kočka ať vlez do krbu, krocan na polici, pod lavici kačena, rak do škopku s vodou, a když byl každý na svém místě, zhaslo vejce světlo a samo se zahrabalo do popela.

Obyvatelé té chýše byli zbojníci, kteří se vrátili z lupu domů. Podivili se, že se v chýši nesvítí, a že jim nejde baba otevřít. „Asi usnula,“ praví jeden. „No, však ji probudím,“ říká druhý a vejde do dveří. Tu ale kůň vyhodí, až zbojník odletí ven. „Který čert!“ zvolá zbojník a skočí do místnosti, a tu ho vůl začne na rohy

nabírat, a když zbojník skočí k ohništi, aby si rozžehl, kočka ho začne drápat, a jak sahá do popela, vejce se rozpukne a vystříkne mu do očí. Tak skočí ke škopku, aby si oči vymyl, ale tu ho popadne rak za prst.

„Aj, u sta hromů!“ zvolal zbojník a hledal dveře, ale vůl ho ještě rohy dobíjel a krocán volal: „Dej mu, dej mu!“ a kachnička: „Tak, tak, tak!“ Stěží se zbojník dovlekl ven a tu vypravoval kamarádovi, co se mu v chýši stalo. „Za dveřmi stojí muž se čtyřmi cepy, uprostřed místnosti další se železnými vidlemi, na ohništi jiný, co škrábe, z popela jeden střílí a ve vodě další stříhá, na polici jeden volá: „Dej mu, dej mu!“ a pod lavicí „Tak, tak, tak!“

A tak se zbojníci lekli, utekli do lesa a do chýše se více nevrátili. Žilo tam tedy vejce se svými tovaryši v pokoji, dokud nesnědli, co tam našli. A potom? Nejspíš se vrátili domů.

Kedysi dávno, ešte za starých časov sa stalo, že išlo vajce na vandrovku, a ako tak ide, stretne ho vôl: „Kam ideš?“ Opýta sa ho. „Idem na vandrovku,“ odpovedalo vajce. „Tak ja pojdem s tebou a budeme dvaja,“ povedal si vôl a išli spoločne. A stretli koňa. „Kam idete?“ spýta sa kôň. „Ideme na vandrovku.“ „Aj ja pôjdem s vami a budeme traja.“

Išli ďalej a stretli mačku. Aj ona šla s nimi a už boli štyria. Pokračovali v ceste a stretla ich kačka. Aj tá sa pridala a už ich bolo päť. Na ďalšej ceste stretli moriaka, ktorý sa s údivom opýta: „Kam idete, že je vás toľko?“ „Ideme na vandrovku.“ „Aj ja sa k vám pridám a bude nás ešte viac.“ A bolo ich už šesť. Pokračovali ďalej a stretli raka. Pridal sa aj rak a bolo ich sedem.

Išli, išli, až prišli do jedného lesa, kde nebolo ani vtáčika, ani žiadneho zvieratka, všade pusto prázdno. Vandrovníci mali hlad, ale nemali nič, čo by mohli zjesť a k tomu sa blížila noc. A tak vajce povedalo mačke: „Ty máš dobré oči, vylez hore na strom a pozri sa, či niekde neuvidíš svetlo!“ Mačka sa hneď vyškrabala na strom, a keď už bola hore, uvidela v diaľke chalúpku a v nej svetielko. Rýchlo zliezla dole a rozpovedala to ostatným. „Tak už je dobre, pôjdeme tam, a aj

keby tam boli čerti, musia nám dať najesť!" povedalo vajce. Išli. Keď došli k chalúpke, hovorí vajce koňovi, aby zabúchal na dvere.

Kôň zabúchal na dvere a von vyšla starena: „Čo tu chcete, čo hľadáte?“ pýta sa ich. „Rýchlo bežte preč, až sa vrátia moji chlapi, všetkých vás zbijú," spustila na nich starena. „Ej zbijú, nezbijú, ty sa o nás nestaraj, ale daj nám radšej najesť," vyrieklo vajce. „Aj, nech do vás hrom udrie, pre takýchto pocestných tu nič nemám," odpovedala baba.

Na to sa vajce veľmi nahnevalo a prikázalo volovi, aby vzal babu na rohy a zaniesol ju do lesa. A tak vôl odniesol babu do lesa, hodil ju do jamy a pribehol naspäť. Keď vošli do chyžky, počuli prichádzať človeka. Všetci sa zľakli, ale vajce nie, hneď rozkázalo koňovi, aby sa postavil za dvere, vôl do stredu miestnosti, mačka aby vliezla do krbu, moriak na policu, pod lavicu kačka, rak musel vliezť do lavóra s vodou, a keď už bol každý na svojom mieste, zhaslo vajce svetlo, a samo sa zahrabalo do popola.

Obyvatelia tejto chyžky boli zbojníci, ktorí sa práve vrátili z lúpeže domov. Divili sa, že sa v chyžke nesvieti, a že im nejde baba otvoriť. „Asi zaspala," hovorí jeden.

„No veď ja ju zobudím,“ hovorí druhý a vojde do dverí. Tu ale kôň tak vyhodil kopytá, až zbojník von odletel. „Ktorý čert!“ zvolá zbojník a skočí do miestnosti, v ktorej ho vôl začne za rohy naberať, a keď zbojník skočil k ohnisku, aby si zažal, začne ho mačka škriabať, a ako siahol do popola, vajce praskne a striekne mu do očí. Tak skočí k lavóru, aby si mohol vymyť oči, ale tu ho prepadne rak za prst.

„Ej, sto hromov hrmených,“ zvolal zbojník a hľadal dvere, ale vôl sa ho ešte snažil rohmi dobiť a moriak volal: „Daj mu, daj mu“ a kačka: „Tak, tak, tak!“ S ťažkosťami sa zbojník dovliekol von, a tu rozpovedal kamarátovi, čo sa v chalúpke stalo. „Za dverami stojí muž, ktorý v rukách drží štyri cepy, uprostred miestnosti ďalší so železnými vidlami, na ohnisku iný, čo škriabe, ďalší z popola strieľa a vo vode striehne ešte ďalší, na polici jeden volá: „Daj mu, daj mu!“ a pod lavicou „Tak, tak, tak!“

A tak sa zbojníci zlákli, utiekli do lesa a do chyžky sa viac nevrátili. Žili tam nakoniec vajce aj so svojimi tovarišmi v izbe, kým nezjedli všetko, čo tam našli. A potom? Najskôr sa vrátili domov.

Autoři projektu:
Petra Holubářová, Lucie Machová
Převyprávění pohádky:
Mariana Hrabiková
Ilustrace a grafické zpracování:
Michaela Časková

InBáze, z. s.
2019

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
OP Praha – pól růstu ČR

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Městská knihovna v Praze

 INBÁZE

